

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Arbejdsanvisning.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 227, Udvalgets Betænkning i Tillæg B. Sp. 1267).

Udenfor Betænkningen var der stillet følgende Ændringsforslag:

Af *Sandbæk*:

Til § 10.

Tredie Stykke udgaar.

Lovforslagets Paragraffer, de stillede Ændringsforslag og Spørgsmaalet om Lovforslagets Overgang til tredie Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ordføreren (Moltesen): Udvalget har med Hensyn til dette Lovforslag stillet nogle Ændringsforslag og har delt sig paa samme Maade som ved Lovforslaget om anerkendte Arbejdsløsheds-kasser. De Ændringsforslag, som er stillede af Mindretalene, ligger i samme Linie som de Ændringsforslag, der blev stillet af de samme Mindretal ved Arbejdsløsheds-kasselovens anden Behandling, og de Tanker, som er nedlagte i Ændringsforslagene, er i Virkeligheden allerede blevet behandlet ved det tidligere nævnte Lovforslags Behandling her i Tinget, saa at denne Behandling vil i mange Maader blive en Fortsættelse af den tidligere Behandling, hvad der maaske vil have Indflydelse paa noget af det, jeg vil sige her som Ordfører, idet jeg altsaa gaar ind paa selve Sagen og de Uoverensstemmelser, som ligger til Grund for Betænkningen.

En principiel Uoverensstemmelse har der i Udvalget egentlig kun været mellem Flertallet og det ærede Medlem fra Lemvig (Sandbæk), men ogsaa indenfor Flertallet har der været forskellige Meninger, som bunder i forskellige Synspunkter. Flertallet har ladet sig bestemme af, at dette Lovforslag er bygget over en Overenskomst mellem Arbejdere og Arbejdsgivere. Som Følge heraf har de, som ellers hældede over mod Tanken i Ændringsforslag Nr. 9, stillet af det ærede Medlem fra Lemvig og gaaende ud paa, at Oprettelsen af Arbejdsanvisningskontorer skal være en fuldkommen frivillig Sag, saa at Indenrigsministeren berøves den ham i Lovforslaget givne Bemyndigelse til at oprette Arbejdsanvisningskontorer, hvor saa-

danne ikke er oprettede inden 1 Aar efter nærværende Lovs Ikrafttræden, alligevel ment, at de maatte følge Lovforslaget, netop fordi de ikke vilde rokke noget i den Overenskomst, som er sluttet mellem Arbejdere og Arbejdsgivere, en Overenskomst, som drejer sig om ret ømfindtlige Spørgsmaal. Forholdet er nemlig, at her i Landet har Arbejderne ifølge Loven om godkendte Arbejdsløsheds-kasser af 1907 faaet langt større Indflydelse paa Arbejdsanvisningen end Arbejdsgiverne, og Følgen heraf er, at Arbejdsgiverne her i Landet ønsker Oprettelse af offentlige Arbejdsanvisningskontorer i Modsætning f. Eks. til, hvad Tilfældet er i Tyskland, hvor Arbejdsgiverne har faaet væsentligt Herredømme over Arbejdsanvisningen og derfor ikke ønsker en offentlig Arbejdsanvisning, hvad derimod Arbejderne ønsker. Den bekendte tyske Socialdemokrat Molkenbuhr har stillet et Forslag, som gaar ud paa, at al Arbejdsløshedsforsikring skal knyttes til Arbejdsanvisningen, at Arbejdsanvisningen skal være det første, og Arbejdsløshedsforsikringen skal være det andet og knyttes til Arbejdsanvisningen. Han foreslaar altsaa at gaa den modsatte Vej af den, vi er gaaede herhjemme, og den, som hans Partifæller her i Landet har ønsket at gaa. Det hænger sammen med, at Udviklingen her i Landet og i Tyskland har været saa forskellig, men det er, som sagt, et Vidnesbyrd om, hvilken Betydning Arbejdsanvisningen har for hele Arbejdsløshedsproblemet.

Nu er dette Lovforslag blevet bygget paa en Overenskomst mellem de to stridende Parter her i Landet, derfor maa man være i høj Grad varsom med at rokke ved Principperne, thi det er i Virkeligheden saaledes, at den, som behersker Arbejdsmarkedet, behersker Samfundets hele Økonomi. Som en Nationaløkonom har sagt: Hvis en offentlig Arbejdsanvisning var raadende paa Arbejdsmarkedet, vilde dens Holdning være afgørende i alle Lønkampe, saa kunde den efter For-godtbefindende undertrykke eller fremme enhver Lønbevægelse. Man vilde i Virkeligheden derved komme hen imod obligatorisk Voldgift. Denne Indflydelse har en velordnet Arbejdsanvisning.

Flertallet har ment at maatte gaa til et Ændringsforslag, nemlig det, som er stillet under Nr. 8 til § 5, hvor det bestemmes, at Indenrigsministeren først to Aar efter Lovens Ikrafttræden skal have Lov til at oprette offentlige Arbejdsanvisningskontorer, hvor